

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **N. H.**
státní příslušnost Bangladéšská lidová republika
zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo náměstí 18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2023, č. j. CPR-28542-12/ČJ-2020-930310-V238, o správním vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady za řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč k rukám JUDr. Ireny Strakové, advokátky, a to do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajský soud v nynější věci posuzuje otázku paralelního vedení řízení o správním vyhoštění cizince s řízením o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, potažmo zákonnost zahájení řízení o správním vyhoštění poté, co cizinec požádal o udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek (dále jen „správní orgán prvního stupně“ či jen „cizinecká policie“) ze dne 29. 7. 2022 (č. j. KRPT-217287-32/ČJ-2019-07002). Tím cizinecká policie rozhodla dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o správním vyhoštění žalobce a stanovila dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dobu 12 měsíců.
3. Krajský rozhoduje ve věci napadeného rozhodnutí již podruhé. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 3. 2024, č. j. 8 Azs 272/2023-33, zrušil pro nepřezkoumatelnost jeho zamítavý rozsudek ze dne 23. 11. 2023, č. j. 18 A 10/2023-30. V právě probíhajícím řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku kasačního soudu: má vyhodnotit, jakým způsobem se do konkrétní procesní situace žalobce promítá rozsudek Soudního dvora Evropské Unie (dále též jen „SD EU“) ze dne 9. 11. 2023 ve věci C-257/22, *CD proti Ministerstvu vnitra* (dále též jen „rozsudek ve věci CD“).

II. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Dne 12. 9. 2019 v 17:30 hod. byla k Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty vyslána hlídka cizinecké policie: u hlavní brány se totiž nacházel žalobce dožadující se vstupu do jmenovaného zařízení a lustrací cizinecká policie zjistila, že žalobci byl již dne 26. 10. 2015 vydán výjezdní příkaz s platností do 24. 11. 2015, který nerespektoval.
5. Cizinecká policie proto žalobce zajistila a téhož dne (12. 9. 2019) zahájila s žalobcem správní řízení ve věci jeho správního vyhoštění z území členských států Evropské unie.
6. Při výslechu konaném v řízení o správním vyhoštění dne 12. 9. 2019 žalobce mj. uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 2009 na podkladě víza za účelem práce. Je si vědom, že naposledy na území České republiky pobýval oprávněně na základně výjezdního příkazu s platností do 24. 11. 2015. Připustil, že z území České republiky nevycestoval. V České republice žalobce nemá žádné společenské, kulturní vazby či ekonomické závazky; nemá

zde ani rodinné příslušníky. Do Bangladéše se nemůže vrátit, hrozilo by mu tam nebezpečí. Ze svého výdělků podporuje rodinu v Bangladéši. O azyl doposud nikde nežádal.

7. Ze správního spisu se podává, že žalobce prostřednictvím správního orgánu prvního stupně (rovněž) dne 12. 9. 2019 požádal o mezinárodní ochranu (č. j. KRPT-217386/ČJ-2019-070022). Téhož dne jej cizinecká policie propustila ze zajištění. Dne 13. 9. 2019 se dostavil do Pobytového střediska Zastávka (jeho žádost o mezinárodní ochranu byla vedena pod č. j. OAM-819/ZA-ZA11-2019).
8. Dne 13. 9. 2019 si správní orgán prvního stupně vyžádal závazné stanovisko k existenci důvodů znemožňujících vycestování z území. To Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, ve stejný den i poskytlo.
9. Usnesením ze dne 5. 10. 2019 správní orgán prvního stupně v návaznosti na zjištění, že dne 12. 9. 2019 žalobce požádal o mezinárodní ochranu, přerušil řízení ve věci správního vyhoštění žalobce, a to na dobu „do skončení řízení o předběžné otázce ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedeného pod č. j. OAM-819/ZA-ZA11-2019“ (usnesení doručované žalobci držitelem poštovní licence si žalobce nepřevzal, vrátilo se správnímu orgánu prvního stupně; ten dne 22. 11. 2019 vydal totožné usnesení, které si žalobce téhož dne oproti vlastnoručnímu podpisu převzal).
10. Dne 28. 5. 2020 správní orgán prvního stupně zjistil, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla zamítnuta. Podáním ze dne 1. 6. 2020 žalobce vyrozuměl o pokračování řízení o správním vyhoštění.
11. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 1. 6. 2020 vyplývá možnost vycestování žalobce do Bangladéšské lidové republiky. Spis správního orgánu prvního stupně obsahuje dále Informaci OAMP ze dne 13. 9. 2018, Bangladéš – Bezpečnostní a politická situace v zemi.
12. Dne 3. 7. 2020 se žalobce seznámil s podklady řízení ze dne 3. 7. 2020. Správní orgán prvního stupně rozhodl dne 29. 7. 2020 o správním vyhoštění žalobce.
13. Součástí správního spisu je dále závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 8. 1. 2021, z něhož plyne, že vycestování žalobce do Bangladéšské lidové republiky je možné, Informace OAMP ze dne 30. 10. 2020, Bangladéš – Bezpečnostní a politická situace v zemi a Informace OAMP ze dne 27. 2. 2020, Bangladéš – Informace Australské vlády.
14. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím dne 20. 2. 2023.
15. Z úřední činnosti je krajskému soudu známo, že dne 19. 9. 2019 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu a dne 3. 10. 2019 proběhl pohovor k jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky dne 23. 4. 2020 vydalo rozhodnutí, jímž žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999

Sb., zákon o azylu, žalobci mezinárodní ochranu neudělilo. Proti uvedenému rozhodnutí žalobce podal žalobu, kterou Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 25. 10. 2022, č. j. 34 Az 15/2020-104, zamítl. Kasační stížnost žalobce Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 10. 8. 2022, č. j. 4 Azs 141/2022-23, odmítl pro nepřijatelnost.

III. Obsah žaloby

16. Žalobce v žalobě vyzdvihl, že se dne 12. 9. 2019 dostavil do zařízení pro zajištění cizinců s úmyslem požádat o udělení mezinárodní ochrany. Cizinecká policie jej však zajistila a zahájila správní řízení ve věci jeho správního vyhoštění. Týž den požádal o mezinárodní ochranu.
17. Stěžejní žalobní námitka cílí na postup žalovaného, který i přes znění § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců zahájil se žalobcem správní řízení o uložení správního vyhoštění. Žalobce má takový postup za nezákonný. Poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2021, č. j. 9 Azs 190/2021-28.
18. Žalobce v žalobě zmiňuje i to, že pátý senát Nejvyššího správního soudu předložil kauzu vedenou pod sp. zn. 5 Azs 50/2021 rozšířenému senátu za účelem posouzení, zda lze postupovat podle zákona o pobytu cizinců a zahájit řízení o správním vyhoštění cizince i poté, co cizinec projevil vůli podat žádost o udělení mezinárodní ochrany.

IV. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby žalobce. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
20. Žalovaný trvá na tom, že zákon o pobytu cizinců umožňuje aplikovat příslušná ustanovení o správním vyhoštění také na žadatele o mezinárodní ochranu, aniž rozhoduje časová souslednost, tedy to, zda řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno předtím, než cizinec projevil vůli podat žádost o mezinárodní ochranu.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci krajský soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
22. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
23. Stěžejní otázku souzené věci představuje posouzení zákonnosti postupu žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně, který zahájil řízení o správním vyhoštění cizince v týž den, kdy cizinec požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce nesouhlasí s postupem

žalovaného, dovozuje nezákonnost takového postupu a svůj závěr opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2021, č. j. 9 Azs 190/2021-28.

24. Krajský soud nejprve shrnuje relevantní právní úpravu.
25. Podle § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že se tento zákon nevztahuje na cizince, *který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak.*
26. Podle § 3 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, platí, že *žádostí o udělení mezinárodní ochrany je projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že hledá v České republice ochranu před pronásledováním nebo před hroící vážnou újmu.*
27. Podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců *cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak.*
28. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 30. 6. 2023, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
29. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 30. 6. 2023, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
30. Krajský soud úvodem poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu a nejde o správní trestání; jedná se o správní opatření, jímž stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54, či ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52).
31. Krajský soud pro přehlednost shrnuje i judikaturní vývoj ve věci souběžného vedení řízení o správním vyhoštění a řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, resp. vydání rozhodnutí o správním vyhoštění cizince poté, kdy tento cizinec požádá o mezinárodní ochranu.
32. Ve svém prvním rozsudku (ze dne 23. 11. 2023, č. j. 18 A 10/2023-30) následoval krajský soud závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 3. 10. 2023, č. j. 5 Azs 50/2021–33, konstatoval, že správní orgán může zahájit řízení o správním

vyhoštění cizince z důvodu jeho neoprávněného pobytu podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, i poté, co tento cizinec požádal o udělení mezinárodní ochrany podle § 3 odst. 1 zákona o azylu.

33. SD EU ovšem v rozsudku ve věci CD vydaném jen o několik týdnů později po rozhodnutí rozšířeného senátu (rozsudek ze dne 9. 11. 2023; věc C-257/22) konstatoval, že „článek 2 odst. 1 a čl. 3 bod 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též i 'návratová směrnice'), jsou-li posuzovány ve světle bodu 9 odůvodnění této směrnice a ve spojení s čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, musí být vykládány v tom smyslu, že brání **vydání** (zvýrazněno krajským soudem) rozhodnutí o navracení na základě čl. 6 odst. 1 návratové směrnice vůči státnímu příslušníkovi třetí země poté, co podal žádost o mezinárodní ochranu, avšak před tím, než bylo o této žádosti rozhodnuto v prvním stupni, a to bez ohledu na dobu pobytu, které se týká uvedené rozhodnutí o navracení.“
34. Nejvyšší správní soud reagoval na rozsudek SD EU ve věci CD rozsudkem ze dne 8. 12. 2023, č. j. 5 Azs 50/2021-45. Uzavřel, že v případě, kdy cizinec požádal „o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky podle § 3 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nemůže s ním policie paralelně vést řízení a vydat rozhodnutí o správním vyhoštění [zde dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky] dříve, než Ministerstvo vnitra rozhodne o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany; teprve v případě negativního rozhodnutí (neudělení mezinárodní ochrany, případně zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné anebo zastavení řízení) může policie vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jak vyplývá ze závěrů rozsudku velkého senátu Soudního dvora ze dne 9. 11. 2023, CD, C-257/22.
35. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 8. 12. 2023 dovedl i to, že „pokud už cizinec o udělení mezinárodní ochrany požádal, pak nejenže nelze vydat rozhodnutí o návratu, ale toto řízení není možné ani zahájit a vést“. V této souvislosti odkázal na zejm. bod 39 daného rozsudku, který čte tak, že na žadatele o udělení mezinárodní ochrany nelze vztáhnout návratovou směrnici, neboť je mimo její personální působnost podle čl. 2 odst. 1 (nepobývá na území členského státu neoprávněně).
36. Krajský soud pro přehlednost reprodukuje i Nejvyšším správním soudem odkazovaný bod 39 rozsudku SD EU ve věci CD: „Vzhledem k tomu, že existence povolení setrvat vylučuje během doby od podání žádosti o mezinárodní ochranu do vydání rozhodnutí o této žádosti v prvním stupni neoprávněnost pobytu žadatele, a tedy použití směrnice 2008/115 vůči němu, nelze v této době **přijmout** (zvýrazněno krajským soudem) ve vztahu k němu rozhodnutí o navracení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. června 2018, Gnandi, C-181/16, EU:C:2018:465, bod 46, 58 a 59; dále jen „rozsudek ve věci Gnandi“).
37. Ze skutkových okolností nynější věci případu je patrné, že se žalobce v podvečer dne 12. 9. 2019 dožadoval vstupu do zařízení pro zajištění cizinců. Z kontextu souzené věci je

pravděpodobné, že žalobce tak projevil svou vůli podat žádost o mezinárodní ochranu: do zařízení se dostavil dobrovolně, úmysl podat žádost o mezinárodní ochranu sdělil přivolané hlídce cizinecké policie, týž den i formálně žádost o mezinárodní ochranu podal a dne 13. 9. 2019 se dostavil do Pobytového střediska Zastávka (srov. čl. 32 verte správního spisu). Za této situace považoval krajský soud nadbytečné dokazovat blíže spisem Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky vedeném ve věci žádosti o mezinárodní ochranu žalobce pod sp. zn. OAM-819/ZA-ZA11-2019, který si v této souvislosti nejprve vyžádal: úmysl podat žádost o mezinárodní ochranu *implicite* plyne již ze samotného dostavení se do zařízení pro zajištění cizinců a je podpořen následným vývojem situace, jak je zaznamenán ve spise vedeném ve věci správního vyhoštění žalobce.

38. Ze správního spisu dále vyplývá, že správní orgán prvního stupně s žalobcem ihned po jeho zajištění (tj. 12. 9. 2019) zahájil řízení o správním vyhoštění. To však usnesením ze dne 5. 10. 2019 přerušil před vydáním konečného rozhodnutí, neboť probíhalo řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to do doby rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochraně žalobce. Jinými slovy, řízení o mezinárodní ochranu i řízení o správním vyhoštění bylo v nynější věci zahájeno v tentýž den, s odstupem v řádu několika málo hodin.
39. Ze správního spisu je dále patrné, že žalobce pobýval na území České republiky od roku 2009, přičemž byl držitelem povolení k zaměstnání (zaměstnanecké karty). Poté, co byl jeho oprávněný pobyt ukončen, mu byl udělen výjezdní příkaz s platností do 24. 11. 2015. Po tomto datu již žalobce nedisponoval žádným pobytovým titulem. Žalobce ostatně danou skutečnost v průběhu správního řízení nikterak nespороval či nepopíral. Žalobce do dne ukončení oprávněného pobytu v České republice z území schengenských států nevycestoval, nýbrž nadále pobýval v České republice, přestože v té době již nedisponoval žádným pobytovým titulem a po cca čtyřech letech se dostavil dne 12. 9. 2019 do Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu (jak tvrdí ostatně i ve své žalobě).
40. Krajský soud uvádí, že ve světle citovaného závěru rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2023 měl správní orgán prvního stupně v projednávané věci hledět na žalobce již od počátku (od okamžiku dostavení se před bránu Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty) jako na žadatele o mezinárodní ochranu a neměl s ním ani zahajovat řízení o správním vyhoštění.
41. Krajský soud nicméně s ohledem na specifické skutkové okolnosti věci nemůže odhlédnout od navazujícího postupu správního orgánu prvního stupně. Ten usnesením (ze dne 5. 10. 2019 a 22. 11. 2019) přerušil řízení ve věci správního vyhoštění žalobce na dobu do skončení řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Teprve když Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, dne 23. 4. 2020 rozhodlo o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, pokračoval správní orgán prvního stupně v řízení o správním vyhoštění. Až dne 29. 7. 2020 rozhodl o správním vyhoštění žalobce.
42. Byť tedy postup správního orgánu prvního stupně plně nesouzní se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2023, a to v jeho části vyslovující nemožnost

zahájit řízení o správním vyhoštění poté, co cizinec požádal o mezinárodní ochranu, přesto správní orgán prvního stupně naplnil rozhodující požadavek akcentovaný shora zmiňovanou judikaturou SD EU. Jeho poselství vnímá krajský soud, zjednodušeně řečeno, tak, že během doby od podání žádosti o mezinárodní ochranu do vydání rozhodnutí o této žádosti v prvním stupni vylučuje přijmout ve vztahu k cizinci rozhodnutí o navrácení. SD EU danou problematiku závazně vykládá tak, že rozhodnout o správním vyhoštění cizince lze až po vydání negativního rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

43. Tak se i v daném případě stalo: o správním vyhoštění žalobce správní orgán prvního stupně rozhodl až za *cca* tři měsíce poté, co Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, žalobci neudělilo mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem.
44. Krajský soud v této souvislosti odkazuje na závěry přijaté SD EU v rozsudku Gnandi, na něž ostatně rozsudek SD EU vydaný ve věci CD v rámci pojednání o osobní působnosti návratové směrnice odkazuje. Rozsudek ve věci Gnandi totiž nezapovídá, aby návratové řízení probíhalo, řeší až účinky návratového rozhodnutí (viz body 61 a 62 rozsudku Gnandi). To přitom odpovídá obsahu návratové směrnice, která řeší až témata rozhodování o návratu, dobrovolného opuštění území, výkonu rozhodnutí o návratu a jeho odkladu, navrácení dětí a zákazu vstupu. Návratová směrnice tedy podle krajského soudu neupravuje nic, co by se týkalo samotného zahájení řízení o správním vyhoštění.
45. Krajský soud si je vědom i judikatury navazující na rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 8. 12. 2023. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 19. 1. 2024, č. j. 41 A 35/2021–118, v rámci jednoty rozhodovací praxe v řízení přezkoumávajícím souběžné vedení řízení o správním vyhoštění a řízení o žádosti o mezinárodní ochranu zrušil rozhodnutí Ministerstva vnitra, ředitelství služby cizinecké policie, i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Skutkově se však tato věc odlišovala od nynější věci. V odkazované věci zahájení řízení o správním vyhoštění (dne 8. 10. 2021) předcházela žádost žalobce o mezinárodní ochranu (ze dne 30. 9. 2021), o níž Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, v době zahájení řízení o správním vyhoštění ještě nerozhodlo; naopak správní orgán prvního stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobce již 12. 10. 2021, aniž by vyčkal rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochraně žalobce.
46. V nynější věci, jak opakovaně zmíněno výše, správní orgán prvního stupně řízení o správním vyhoštění žalobce, které bylo zahájeno v týž den, kdy žalobce projevil vůli podat žádost o mezinárodní ochranu (a tuto i formálně podal), přerušil a vyčkal rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu žalobce; až poté vydal napadené rozhodnutí o správním vyhoštění.
47. Za této situace krajský soud neshledal důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí. Postup žalovaného sice plně nekoresponduje s názorem Nejvyššího právního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 8. 12. 2023, nicméně respektuje klíčovou myšlenku a poselství vyjádřené výše citovanými rozhodnutími lucemburského soudu: tedy zapovězení přijetí rozhodnutí o navrácení cizince v době od podání žádosti o mezinárodní ochranu do vydání rozhodnutí o této žádosti v prvním stupni. Za této situace neshledal soud důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť uvedené pochybení nepředstavovalo takovou vadu řízení, která mohla

mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2024, č. j. 2 A 3/2024-26). Ve věci nebyla veřejná subjektivní práva žalobce nikterak pošlapána.

48. K závěru o mizivém negativním vlivu postupu žalovaného na práva žalobce krajský soud též uvádí, že posuzovanou problematiku nahlédl prismatem starořímské zásady *de minimis non curat pretor* tak, jak ji setrvale aplikuje nejen Nejvyšší správní soud (srovnej například rozsudek ze dne 16. 10. 2013, čj. 4 As 71/2013–35), ale i Ústavní soud (například usnesení ze dne 15. 8. 2018, sp. zn. I. ÚS 2549/18, či náleze ze dne 10. 4. 2014, sp. zn. III. ÚS 3725/13). V právě souzené věci se pochybení žalovaného dotklo právní sféry adresáta veřejné správy zcela minimálně, prakticky nikterak, a proto není důvod, aby krajský soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí. Není naopak namístě vyhovět žalobě, která směřuje toliko proti tomu, že žalovaný sice nepostupoval „bezchybně“ ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2023, ale tato protiprávnost ze své povahy nemohla do veřejných subjektivních práv a povinností jedince zasáhnout.
49. Krajský soud pečlivě uvážil o možných dopadech svého případného rušícího rozhodnutí a dovodil, že rušící výrok by v nynější věci byl pouze formalistickým rozhodnutím bez jakéhokoli vlivu a dopadu do právní sféry žalobce.
50. Krajský soud závěrem obecně posoudil i přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
51. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
52. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
53. Krajský soud podotýká, že z obsahu samotné výpovědi žalobce před správním orgánem nevyplývá, že by vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění žalobci hrozil nepřiměřený zásah do jeho soukromého či rodinného života, jak předpokládá § 174a odst. 1 a § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce v tomto směru sám spontánně vypověděl, že na území České republiky nemá žádné společenské, kulturní vazby ani ekonomické závazky a že zde nemá žádné rodinné nebo příbuzenské vazby.

54. V tomto kontextu krajský soud konstatuje, že není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci, resp. části, činí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či jeho rozsudky ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
55. Krajský soud uzavírá, že se správní orgány ve svých rozhodnutích otázkou přiměřenosti dopadů ukládané povinnosti opustit území České republiky z hledisek vyplývajících ze zákona zabývaly. Soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že dopady předmětného rozhodnutí nejsou nepřiměřené. Krajský soud neshledal, že by v případě žalobce existovaly natolik výjimečné okolnosti, že by jeho přítomnost na území České republiky bylo možné považovat za naprosto nezbytnou.
56. Konečně krajský soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí či v postupu žalovaného předcházejícímu jeho vydání neshledal porušení základních zásad správního řízení vymezených v § 2 až § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Oba správní orgány se zabývaly posouzením věci i z pohledu citovaných ustanovení a dostatečně a náležitě zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný pracoval s aktuálními informacemi o zemi původu žalobce a závaznými stanovisky k možnosti vycestování cizince.

VI. Závěr a náklady řízení

57. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
58. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).
59. Nejvyšší správní soud krajský soud mj. zavázal, nechť rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s. V řízení před Nejvyšším správním soudem byl plně procesně úspěšný žalobce, jemuž v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaného tak krajský soud zavázal k náhradě nákladů řízení žalobci podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé – kasační stížnost) podle § 9 odst. 2 advokátního tarifu; a dále ve výši 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů za jeden úkon právní služby ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Ustanovená advokátka není plátcem daně z přidané hodnoty. Její odměna činí celkem částku ve výši 3 400 Kč. Tato částka jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 13. srpna 2024

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně